

SOMNIAR ÉS GRATIS.

Una piscina coberta climatitzada, integrada en un complex termolúdic.

Parlant amb uns amics de les necessitats d'infraestructures de la nostra ciutat, La Seu, parlaven que hi faria falta una piscina coberta climatitzada.

De tots és sabut que la natació és fonamental i bàsica per l'entrenament i la pràctica de molts esports, una gimnàstica bàsica i molt útil que a la Seu, durant tots els mesos d'hivern, faria un molt bon servei no solament als esportistes sinó també als malats. I posats a imaginar, és a dir, a somniar, parlàvem també de la possibilitat que algun grup o holding estranger, arran dels jocs del 92, ja fos andorrà, japonès o americà, es decidís a invertir-hi uns 100 o 200 milions en la construcció d'aquest complex termolúdic medicinal o terapèutic a base d'hidromassatges i amb d'altres serveis complementaris de l'actual Parc Esportiu del Segre, que durant l'hivern podria servir com a solàrium amb un gimnàs terapèutic de rehabilitació, amb una bona zona àmplia de jardins, on tothom qui volgués, fent-se soci, pogués anar a nadar, prendre una sauna o bé uns massatges després de l'esforç esportiu.

I és que posats a somniar, no ens varem quedar curts, perquè de moment somniar és gratis.

CATALANISME O QÜESTIÓ DE MODA.

Fa força temps que la idea de catalanisme em balla pel cap.

Sovint en parlo amb els amics. Les nostres xerrades són interessants i profitoses perquè de totes en traiem quelcom de nou i sempre, això sí, aprenem a escoltar-nos i acceptar-nos un xic més, que prou important és. A voltes els faig saber la sorpresa que m'he endut en sentir que algú com l'X s'adreçava en castellà a l'Y, "sí home l'X, aquell que du la xapeta de l'IPC a la bossa i que dibuixa l'estelada pertot arreu, aquell que a les manifestacions surt sempre amb el "boti, boti..." "El pitjor de tot és que l'Y entén el català com el que més."

Sincerament, trobo que hi ha alguna cosa que no rutlla: per un cantó es demana a crits (cosa que ja no em convenç) l'autodeterminació, la identitat com a poble, i per l'altre, quan hom pot gaudir d'aquesta identificació, com ara a l'hora de comunicar-se, no es fa sinó oblidar què vol dir tot això que es reivindica.

Va ser trist, molt trist, si més no per a mi ho fou, veure per TV3 com el senyor Xavier Trias, conseller de Sanitat de la Generalitat de Catalunya, mantenia un diàleg en castellà amb el senyor Daniel Hortas, cap d'informació de Tabacalera, el qual disposava d'un servei de traducció simultània ja que no entenia el català (fet,

aquest darrer, que mereix tot el meu respecte i comprensió).

Com és que són tants els catalans que al moment de dirigir-se a un castellanoparlant, i aquí crec que entrariem en un altre punt del tema, ho fan en castellà!? Al programa "La vida en un xip" del passat 1 de febrer vaig observar que aquest fet també es dona entre els qui, teòricament, haurien de demostrar un catalanisme més profund i sincer. Diferent fóra que hi hagués un problema de comprensió, però si no, penso que hauríem d'ésser més coherents amb la nostra catalanitat si és que de debò la tenim.

M'atreveixo a proposar, i amb això concloc, un més ferm coneixement de la nostra llengua per tal que, si així ho sentim i desitgem, puguem fer-la conèixer al nostre país amb senzillesa, humanitat i respecte, tot deixant de costat escarafalls i aldarulls que no més agiten l'esperit i no duen enlloc. ■